

[Elisabeth Bruun Olesen]

og det er helt bestemt en tanke, VS kan støtte. Det er en kendt sag, at en række kommuner – ikke mindst i Københavns omegn – har satset næsten udelukkende på ejerboligbyggeri til skatteydere med højere indkomster, hvilket faktisk har været med til at koncentrere løsningen af en række sociale problemer til andre kommuner, der i højere grad har følt en forpligtelse til at opføre almennyttigt byggeri.

Dette har ikke mindst i hovedstadsregionen givet anledning til store skævheder og urimelige forskelle i byrdefordelingen kommunerne imellem, som betyder, at princippet om, at de rige bliver rigere og de fattige fattigere, i endnu højere grad slår igennem. Skævvridningen har en selvforstærkende virkning, hvad man tydeligt kan se, hvis man sammenligner kommuner som Gentofte med kommuner som Ishøj og Albertslund. Det har som sagt i særlig grad ramt indbyggerne i landets største kommune, København.

Det kan være lidt svært at overskue, hvad der helt nøjagtigt vil blive konsekvensen af forslagets procentangivelser. Hvis der en dag skulle blive indført en rimelig skattelovgivning her i landet – det forudsætter selvfølgelig, at socialdemokratiet opgiver sit samarbejde med de borgerlige om en skattelovgivning – ville interessen for ejerboliger falde betydeligt, da der så ville blive ligestilling mellem ejere og lejere. Dermed vil fordelene ved at være lejer, f.eks. beboerdemokratiet og uafhængighed af store personlige lån, øge efter spørgselen efter almennyttige boliger meget betydeligt. Det forekommer os, at de procenter for det almennyttige byggeri, SF har foreslået for landkommuner, er for beskedne.

Vi har svært ved at se, hvorfor der opgives et procenttal for private andelsboliger. Der er egentlig ikke noget behov for private andelsboliger i nybyggeriet.

VS ser altså positivt på intentionerne i SFs forslag, men vi vil gerne være med til at kigge lidt nærmere på procenttallene under udvalgsarbejdet.

Pia Kjærsgaard (FP):

Så skal vi igen behandle et forslag fra socialisterne om at forhøje kvoten for almennyttigt boligbyggeri.

Fremskridtspartiet mener som bekendt, at det er et område, staten skal blande sig helt

uden om, og man skal overlade til private bygherrer eller -damer at opføre boliger i indbyrdes konkurrence private firmaer imellem.

SF ønsker, at regeringen skal pålægges at opstille en fordeling af byggeriet i de enkelte kommuner, så de opfylder nogle mindstegrænser for de enkelte typer af byggeri. Jeg er naturligvis opmærksom på, at SF ikke kun fokuserer på almindeligt boligbyggeri, men efter fremskridtspartiets mening er det overflødigt at tage den slags boliger med i forslaget. Derudover mener vi ikke, at der skal pålægges de enkelte kommuner noget som helst byggeri.

Dette forslag dækker måske over et forsøg fra SFs side på at få alle kommuner til at tage flygtninge, asylsøgere, i en form for overbudspolitik i forbindelse med det forslag fra VS, vi behandlede i sidste uge. Kommunerne skal efter SFs mening således inden for 4 år opføre et antal boliger, hvoraf det almennyttige byggeri skal modtage primært flygtninge. Jeg synes, at det er en fantastisk dårlig idé. Den historie går fremskridtspartiet ikke med på.

Måske er det muligt at få ordføreren for SF til at oplyse, hvad der vil ske kommunerne, hvis punkt 4 i SFs forslag ikke bliver opfyldt. Hvilke repressalier kan SF forestille sig?

Derudover må jeg sige, at jeg ikke kan se, at der er tale om mere eller mindre socialt bevidste kommuner, som forslagsstillerne skriver, vurderet ud fra, hvilken slags boliger de har.

Med disse ord skal jeg afvise beslutningsforslaget på fremskridtspartiets vegne.

Ruth Olsen (SF):

Da SFs ordfører ikke kan være til stede – han er godt nok ikke i retten, men i FN – skal jeg på SFs vegne prøve at svare på de ting, der er kommet frem her.

Jeg vil først sige tak til dem, der har støttet i hvert fald intentionerne. Jeg må konstatere, at der dog er et flertal, der kan se, at her er et problem, der skal løses. Problemet har været rejst før, nemlig i april 1984, hvor vi diskuterede på grundlag af et forslag fra VS. Også dengang var der et flertal, der mente, at her var et problem, der skulle løses, men man kunne ikke anviser konkrete måder